

Бързо кученцето спечели тѣзи малки сърдца! То гледаше децата и радостно въртѣше опашчицата си, а тѣ го милваха и му приказваха като на човѣкъ. И когато единъ отъ възпитателитѣ се опита да изтрѣгне отъ тѣхъ смутеното и уморено отъ толкова обичъ кученце, нова буря, но сега буря на негодувание разтърси сградата.

Отъ този день пансионътъ имаше още единъ пансионеръ. Той получаваше еднаква порция съ децата и ядѣше едновременно съ тѣхъ. Спѣше въ едно панерче, покрито съ дрехи, до леглото на другаря си. Възпитателитѣ сочеха често за примѣръ този новъ членъ на голѣмото семейство, защото

кученцето бѣше умно и бързо научи реда въ пансиона, къмъ който още не бѣха привикнали нѣкои момчета. Всички го обичаха, всички му се усмихваха, протягаха му ръка, удряха колѣно, за да го примамятъ къмъ себе си, но кученцето се чувствуваше най-щастливо, когато, свито на кълбо, дрѣмѣше до столчето на шейсетия пансионеръ.

Той пакъ седѣше на сжщото мѣсто до прозореца, но сега ясниятъ му погледъ не бѣгаше навънъ. Сега той четѣше внимателно учебника и поглеждаше отъ времена време своя другаръ, за когото тѣй се безпокоеше преди. Историята на кученцето го издигна между всички на първо мѣсто по геройство. Колцина биха се решили, както направи той презъ лѣтото, да се хвърлятъ въ бързея на рѣката, за да спасятъ давящото се кученце! И вмѣсто подигравателни усмивки, сега въ очитѣ на момчетата се четѣше възторгъ.

Калина Малина